

[Erhard Jakobsen]

har været succesfuld, op på ved bagefter at rende fra den og sige: det var såmænd ikke så slemt ment naturligtvis, osv. Det er helt ufatteligt, at nogle vil gøre det, men heldigvis lykkes spillet nok heller ikke. Der er hverken i Tyskland, i England, i Frankrig eller i Italien – det er jo de lande, der er afgørende – noget tegn på vaklen.

Det er klart, at der føres forhandlinger, og under forhandlinger kan der ske mange ting, men forhandlingernes udgangspunkt er, at Sovjet skal regne med, at hvis ikke man giver væsentlige indrømmelser – hvor store, det skal vi slet ikke sidde og bedømme her – hvis ikke man giver væsentlige indrømmelser, så står dobbeltbeslutningen ved magt.

Det er klart, at man skal diskutere det i Vesteuropa, men det har der da været rig anledning til. Der holdes jo utallige NATO-møder, hvor danske repræsentanter er med, på alle niveauer. Det har man kunnet drøfte gang på gang. Man har kunnet komme med alle sine indvendinger, man har kunnet komme med alle sine gode råd. Hvorfor i alverden skal de fremsættes lige på det tidspunkt, hvor man sidder og forhandler? Jeg gad vidst, hvordan man i andre forhandlinger ville opfatte det, hvis folk udefra kom med alle de gode råd – altså folk, der var ens støtter eller måtte formenten at være det – lige som man sad midt i forhandlingerne. Det er en besynderlig fremgangsmåde.

Dagsordenen er ikke CDs livret, men på den anden side: hvem i alverden kan gå imod at arbejde for en løsning, der indebærer sådanne reduktioner af SS-20 raketterne, at de vestlige mellemdistanceraketter ikke opstilles? Nej, det er jeg da fuldstændig enig i. Det er da virkelig en fornuftig ting. Og når det kun er realistiske bestræbelser for etablering af atomvåbenfri zoner, der skal støttes, så kan jeg også med sindsro stemme for det. Det er jo kun de realistiske. Det står her jo. Det kan man da ganske roligt gå ind for at støtte. Alt andet, der svarer til at gøre Nykøbing Falster atomvåbenfri osv., er vi formentlig fri for overhovedet at udtale os om nogen steder. Jeg synes, at tinget udmærket kan gå over til næste sag på dagsordenen efter at have sagt det her.

Det, man kunne frygte, var, at debatten i dag ville skade vores part i forhandlingen i Genève. Jeg vil gerne understrege, at USA er vores part i forhandlingen. Man kunne frygte

det. Jeg tror ikke, dette dagsordensforslag vil blive omtalt i Moskva radio, og det er næsten det bedste, man kan sige om det. Det vil ikke udløse nogen frydeskrig. Derfor er der ingen grund til at lave hverken politisk eller anden konflikt på grund af det dagsordensforslag, som socialdemokraterne har fremsat. Det bør man stemme for. Så kan der forhåbentlig blive arbejdsro. Forhåbentlig kan vi blive fri for at diskutere de samme ting endnu flere gange og endnu flere gange. Jeg håber, at parterne i Genève, som nok ikke ligefrem hører på den danske debat, kan få fred – også efter det tyske valg, som jo heldigvis kommer snart – til at føre forhandlingerne videre, og at USA kan få lejlighed til at spille de gode kort ud, som de faktisk har på hånden. Det skulle i hvert fald nødig være USAs allierede, der slog kortene ud af hænderne på vore egne forbundsfæller.

(Kort bemærkning).

Anker Jørgensen (S):

Hr. Arentoft har i meget bryske vendinger krævet, at jeg skulle svare ham på et spørgsmål, som hr. Arentoft har stillet, jeg forstår flere gange. Det er et spørgsmål om årsagerne til, at socialdemokratiet har taget den stilling til infrastrukturbevillingerne, som vi har. Jeg bliver nødt til at sige til hr. Arentoft, at det har socialdemokratiet i høj grad svaret på, og derfor finder jeg ingen anledning til at gentage det her i dag. Jeg må fuldt og helt henvise hr. Arentoft til at læse de forskellige spalter i Folketingstidende fra den sidste debat, vi har haft. Deri er der svar. Om det er tilfredsstillende for hr. Arentoft, kan jeg naturligvis ikke vide noget bestemt om, men jeg beder i hvert fald om, at hr. Arentoft læser dem. Det er det svar, som er det rigtige, og det er et godt svar.

Jeg vil også gerne sige til hr. Arentoft, at hvis den dagsorden, som er foreslået af socialdemokratiet i dag, bliver vedtaget, så er det en fortsættelse og en præcisering af vores holdning til hele udviklingen omkring atomvåbnene, som det er vigtigt at få vedtaget i folketinget. Det er selvfølgelig op til hr. Arentoft, om også fremskridtspartiet vil støtte den. Det vil jeg se hen til med en betydelig interesse. Men hvis de fire regeringspartier vil gøre det i dag, så er der bevægelse, så